

Звітним періодом для складання фінансової звітності є календарний рік, а проміжна фінансова звітність складається за результатами першого кварталу, першого півріччя, дев'яти місяців. Крім того, відповідно до облікової політики підприємства звітність може складатися за інші періоди.

Відповідно до Закону про бухоблік, фінансова звітність підприємств не становить комерційної таємниці, не є конфіденційною інформацією та не належить до інформації з обмеженим доступом, крім випадків, передбачених законом. На фінансову звітність не поширюється заборона стосовно поширення статистичної інформації.

Підприємства можуть подавати уточнену фінансову звітність та консолідовану фінансову звітність на заміну раніше поданої фінансової звітності та консолідованої фінансової звітності за результатами проведення аудиторської перевірки з метою виправлення самостійно виявлених помилок або з інших причин.

Першим звітним періодом, за який підприємства, які зобов'язані застосовувати міжнародні стандарти, подають фінансову звітність на підставі таксономії за міжнародними стандартами в електронній формі, є 2019 рік. Водночас підприємства мають право подавати фінансову звітність, складену за таксономією фінансової звітності, починаючи зі звітного періоду, у якому набирає чинності закон.

РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ В УКРАЇНІ З УРАХУВАННЯМ ЄВРОПЕЙСЬКИХ СТАНДАРТІВ

Колотій Ю. С., Куценко О. М., студентки,
Кременчуцький національний університет
імені Михайла Остроградського*

Майбутня перспектива щільної співпраці України з Європейським Союзом передбачає першочергові зміни в державі в економічній, податковій, медичній, освітній та соціальних сферах. Обов'язковими стали і зміни у порядку ведення бухгалтерського обліку і складання фінансової звітності в Україні. Тому наразі існує необхідність досягнення вітчизняним законодавством вимог та стандартів ЄС, що зумовлено як угодою про Асоціацію між Україною та ЄС 2017 року, так і розвитком держави в цілому.

Згідно процесу приведення української системи бухгалтерського обліку до європейських та світових стандартів, в країні було запроваджено складання підприємствами «Звіту про управління», що стало обов'язковим з 2018 року відповідно до змін в Законі України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» від 5 жовтня 2017 року. «Звіт про управління» – це документ, який містить фінансову та нефінансову інформацію про діяльність

* Науковий керівник – Циган Р.М., старший викладач

підприємства за рік, розкриває основні ризики та наводить характеристику його фінансового стану. Такий звіт мають складати великі підприємства, середні мають право не розкривати нефінансову інформацію, а малі та мікропідприємства звільняються від його складання взагалі.

Під нефінансовою інформацією розуміється огляд екологічного і соціального середовища та вплив на них безпосередньої діяльності підприємства, а також опис існуючої стратегії підприємства на ринку і результати її виконання. У випадку, якщо організація не має певної стратегії діяльності та поведінки щодо оточуючого середовища, необхідним є зазначення у звіті причин її відсутності.

Можна виокремити такі етапи складання та подання «Звіту про управління»:

- 1) підготовка до складання звіту;
- 2) збір та систематизація інформації;
- 3) безпосереднє складання звіту;
- 4) перевірка інформації, викладеної у звіті, незалежним або внутрішнім аудитором;
- 5) оприлюднення документу;
- 6) забезпечення вільного доступу до звіту зацікавлених осіб.

Проте в Законі України, що регламентує запровадження складання «Звіту про управління», відсутні норми розкриття інформації, яка повинна бути викладена у ньому, а також не визначено порядок його складання і подання. Це суттєво ускладнює діяльність підприємства в цілому, оскільки в роботу над звітом мають бути залучені одразу декілька відділів.

Отже, запровадження «Звіту про управління» у вітчизняному бухгалтерському обліку безумовно є позитивним явищем, яке дозволить наблизити систему обліку та звітності України до стандартів ЄС та розвинених країн світу в цілому, проте у Законі України, який регламентує його визначення, складання та подання, є суттєві недоліки, а саме відсутність алгоритму заповнення такого звіту та групи показників, які обов'язково мають бути розкриті та доступні кожному.

ВНУТРІШНІЙ АУДИТ ПРИБУТКОВОСТІ БАНКІВСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ: СУЧАСНІ АСПЕКТИ, ПРОБЛЕМАТИКА

*Костогрив В.Г., к.е.н, доцент,
Черкаський навчально-науковий інститут
ДВНЗ «Університет банківської справи»*

Повноцінно виконувати свої фундаментальні функції банки спроможні за умови забезпечення власної ефективності та прибутковості. Підвищення ефективності діяльності окремої кредитної установи можна розглядати як дієвий інструмент комплексного розвитку та реформування всієї банківської системи. В умовах банкрутств та різкого скорочення кількості банків основними індикаторами оцінки роботи топ-менеджменту є фінансові результати діяльності банківської установи. Тому дослідження основних